

T.T.s Ungdomstur 1959

4x-6xy ... Rrrrrrrr, telefonen ringer: «Hallo, er det deg Christian, mor'n du, dette er Helge, har du lyst på en tur i fjellet i sommer?» Jeg sa til meg selv, huff for et tåpelig spørsmål. Jeg trodde han kjente meg nå. Jeg satt på dette tidspunkt i en liflig utledning av en uhyggelig vrien ligning, da han meget generøst lurte på om jeg kunne tenke meg å ta hånd om Trondhjems Turistforenings ungdomstur i Trollheimen. Jeg var ikke sen om å slå til. Fjellet er for meg som en rus, så jeg tente raskt og villig på alle plugger.

Etter at eksamen var et tilbakelagt stadium, ble turen planlagt, reiserute oppsatt, og endelig en søndag morgen i begynnelsen av juli ønsket jeg 12 spreke og forventningsfulle ungdommer i alderen 14—18 år velkommen til Trollheimen, idet vi inntok bussen til Festa fra Oppdal stasjon. Det tok ikke lang tid før ringen var sluttet, og grunnlaget for en T T tur etter god gammel oppskrift var lagt. — Fra Festa til Gjevilvasshytta var det den slagne landevei, dog ikke det mest populære for en fjellvandrer, men en praktmid-dag på Gjevilvasshytta rettet fort på dette.

Klokken 19.00 satt 13 spente sjeler så langt inn i radioen som det overhodet lot seg gjøre for om mulig å få tak på værutsiktene for de nærmeste dager. Merkelig nok håpet vi på godvær, men værspåmannen i Bergen var tilsynelatende av annen mening. Imidlertid var alle onde drømmer om enkelte regnbyger som blåst bort da Daffen blåste liv i forsamlingen med sin høyt (u)begavede rockestemme, til glede for både gammel og ung. Spesielt merket vi oss Reidar J. . . . ., som lot til å være på hjemmebane.

Tidlig neste morgen, etter en mektig frokost, vagget forsamlingen avgårde i retning av Jøldalshytta. Været var surt, men dog ingen sure miner. Derimot var det mye interessant å se av fjellplanter. «Fjellfloraen» ble flittig benyttet, og opp til flere planter utenom det vanlige ble observert. Noen ryper flakset fornøyd oppover i lia, idet de knegget ivrig og ønsket oss god tur videre.

For en fjellvandrer er bruken av kart og kompass like så selvfølgelig som smør på «brødiskiva», men dessverre er det så alt for få som er klar over dette. Derfor var en av mine hovedoppgaver på denne turen å instruere litt i denne disiplin. Interessen var stor, og forhåpentlig lærte de litt av disse timene vi hadde ute i det fri.

I år var det tydeligvis ikke bare de to-bente som lot til å innta fjellet. Det tok ikke lang tid å konstatere at familien «Lemmensens» også var ute i samme ærend som oss. Over alt krydde det av dem. Vi gikk tilsynelatende ikke så veldig godt sammen, for mange av dem var så sinte at de sprakk. Vi fant det fornuftigst å holde oss på tilbørlig avstand.

I 18.00-tiden den samme dag hadde vi tilbakelagt den første etappen i fjellet, og det er vel nærmest unødvendig å si at det smakte godt med mat. I den nye spisekroken på Jøldalshytta var det knapt et ord å høre mens middagen gled ned. Det smakte fortreffelig. Noen ivrige sjeler hadde tatt med seg fiskeredskaper, og da de samme kom tilbake med fersk, fet fjellørret, ble det nærmest folkevandring til Jølvannet. Andre, som ikke var fullt så fiskegale, delte ut til en whist, og de mest intellektuelle imponerte stort i bridge. Så var det et individ som plutselig ble tørst, og samtidig en vertinne som fikk det heller travelt med å fly i kjelleren etter alle tiders hjemmebrygg. Ettersom jeg forstod fikk hun det visst travelt med å sette nytt, etter den uventede store avsetning.

Så var turen kommet for Geithetta. Ute regnet det med litt for jevne mellomrom, men det gav seg heldigvis etter hvert. Før vi la avgårde fra Jøldalshytta, ble vi oppfordret til å gjenreise en klopp over Svartåa. Flommen hadde fart stygt med den. Etter å ha kommet til bruddstedet, satte vi igang med å lage brokar, samt legge de dertil hørende planker på plass. Broen var ferdig til åpning, som etter alles mening måtte foregå høytidelig. Oppe i lia kom det en

enslig hyggelig dame som vi mente kunne brukes til dette foretagende. Det ble handlet i en fart. En av deltakerne drog opp et «grovt tau», et annet lyst hode fant en tvilsom sløv saks i førstehjelpskrinet, og dermed var alt klappet og iklart. Deltakerne stilte seg opp, seks på hver side, mens fotografen tok plass ute i Svartåa. Den blide damen ble fort informert om det forestående, fikk saksen i sin hule hånd, og gikk løs på oppgaven med å klippe over snoren. Saksen var imidlertid svært sløv, og tauet dertil meget grovt, så det hele ble forsinket med opp til flere minutter. Men under stor jubel og enda større kraftanstrengelse gikk tauet av, og broen erklært for «restaurert».

Solen var visst også med på notene og tittet frem blant skyene. Turen videre var dermed sikret. Oppover Geithetta gikk det som en drøm. Da vi nærmet oss toppen, måtte vi over en kraftig snøbre som ennå ikke hadde sluppet taket. De mest forfengelige av oss tok det med veldig ro her, i håp om å tilegne oss noen ekstra fregner. Fra toppen av Geithetta hadde vi en herlig utsikt som ikke kan beskrives, bare oppleves. Noen individer blant turdeltakerne syntes plutselig å registrere matlukt nede fra dalen, så veien til Trollheimshytta ble ikke lang.

Det tok ikke lang tid å registrere at dette var et sted utenom det vanlige. Vi ble her, som på alle de andre hyttene, hjertelig motatt av vertinnen som sørget for at vi også denne natten skulle få hilse på Ole Lukkøye. — Peisestuene på denne hytta er noe for seg selv, så her var det vanskelig å kripe til køys om kvelden.

Neste dag skulle være hviledag. Det stod fritt opp til deltakerne om de ville på tur, bade, fiske eller som Arne Ivar Østensen og undertegnede gjorde, ta en snartur til Snota. Da ingen andre følte seg truffet, tok vi det hele som en treningstur. Været var ikke det aller beste, men toppen lå der innbydende og klar. Oppe i stortoppen så vi et majestetisk par kretse over hodene på oss. Det var Fjellvåken som var ute på tokt etter føde til sine førstefødte. — Oppover bar det, vekselvis på snøbreer og glattskurt berg, og da vi omsider nådde toppen, hadde vi et panorama omkring oss som gjorde oss trollbundne. Imidlertid var det temmelig surt her oppe på 1689 m.o.h., og tåken kom dessverre sigende, så vi gjorde vende-

Brua ble høytidelig åpnet

Foto: Chr. Andersen

reis for sikkerhets skyld med det samme. Etter fem og en halv time var vi tilbake igjen. Som rimelig kan være var det ingen som trodde at vi hadde vært på toppen. Nok om det, et fotografi kan fortelle mye, og dermed var all tvil gjort til skamme.

Å løsrive seg fra denne hytta, «Trollheimens perle», var ikke lett. Vi trivdes veldig godt her og ville svært gjerne være der en dag til. Ruten vår var imidlertid oppsatt på forhånd, så slike sprell kunne vi ikke tillate oss denne gang.

Neste morgen var det silregn. Starten ble utsatt gang på gang, i håp om lettere skydekke. Vi la trøstig iver gjennom løvskogen, og snodde oss frem som en slange i Folladalen. Værgudene følte seg tilsynelatende litt flau der de overstrømmet oss på vår vandring, og fikk det plutselig travelt med å bøte på skadene. Solen strømmet uventet ned over oss, opp til flere ganger mellom bygene, og vi var mer enn tilfreds. En morsom begivenhet fant sted da vi skremte opp et kull med storfugl. Noen av ungene ble fanget inn for et nærmeer studium, og siden sluppet for ikke helt å skremme livet av

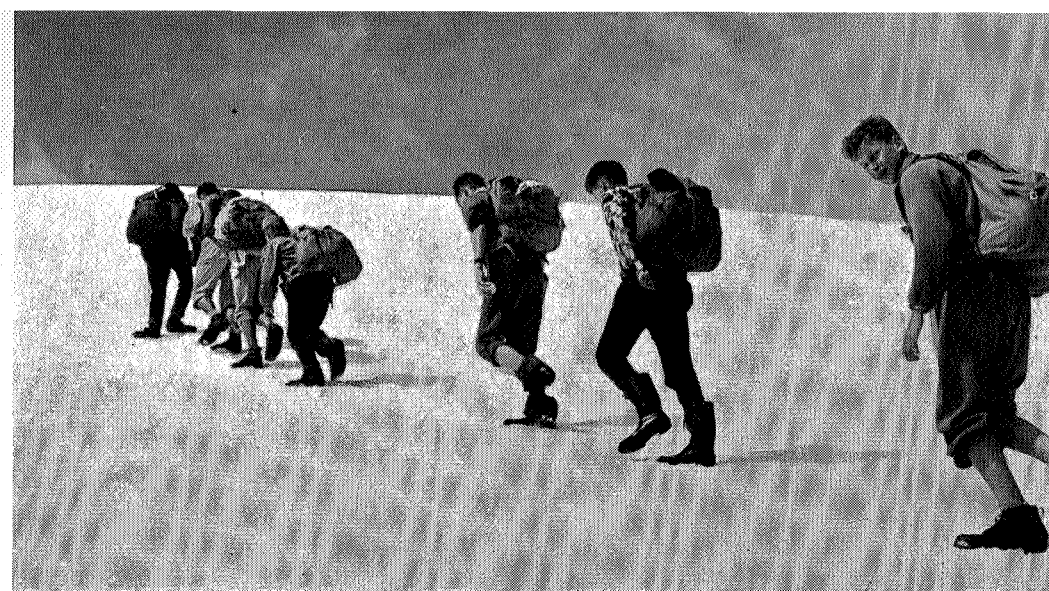
foreldrene. Ellers snublet vi over alt i lemmen som piltret foran oss bortover stien. Enkelte av deltakerne begynte å spekulere i lemmens til sin utkårede, men slo den tanken hurtig fra seg, da det viste seg å være vanskelig å skaffe tilveie det antall som måtte til.

Utpå ettermiddagen kom vi mer opplagt enn noensinne frem til Kåsa, hvor Ba tok imot oss med en meget vel tilberedt middag og all den gjestfrihet som er så karakteristisk for alle T T's hytter. Også her skulle vi bli i ro en dag for å pleie våre såre ben (det var få av dem) eller eventuelt ta en tur opp på Kråkvasstind om været tillot det. Det siste lot seg dessverre ikke gjøre. I stedet ble det foretatt småturer i omegnen, noen prøvde fiskelykken mens fire hardhauser lånte en båt som det ble rigget opp seil på, og dermed var startsignalet gitt for årets regatta for robåter på Ångårdsvannet. Det tok ikke mange minuttene fra nordenden til osen, men tilbaketuren var desto hardere, og tok flere timer.

Kveldstimene gikk med til det berømmelige kulespillet som er stasjonert på stedet, dessuten kortspill, sang og det som ellers hører til på en slik aften.

Lørdag den 11. juli slo været om til det bedre. Luften ble med ett så mye varmere, så alt lå vel tilrette for en av de aller beste dager i fjellet. Vi skulle nå ta fatt på oppstigningen over Okla. Etter å ha tatt farvel med «Kosa», dro vi avgårde mot turens utgangspunkt, Gjevilvasshytta. Oppover bar det i den frodige bjerkelia til «Tuntreet» hvor den mektige oppstigningen over Okla begynte. Landskapet skiftet etter hvert karakter. Stadig mer kom til syne inne i fjellheimen, som tidligere hadde ligget gjemt i tykke tåkedotter. Det var liksom toppene innover ønsket oss farvel, og ville vise seg fra sin beste side. Vakkert var det iallfall der de blånet i det fjerne. Storsadelen, Såtbackkhø, Kringelhø med flere, som perler på en snor. Det var med vemod vi rundet Oklas topp og tok fatt på nedstigningen til Gjevilvannet. Der møtte Daffen oss med nyanskaffelsen, en alle tiders liten lekker farkost med påhengsmotor.

På Gjevilvasshytta var det storinnrykk, så vi unge kamperte på loftet den siste natten. Etter først å ha inntatt en bedre middag, ble det fyrte opp i badstua etter alle kunstens regler. I kveld skulle det

I gåsegang på snøbreen

Foto: Chr. Andersen

være avskjedsaften med dans og spell. Samtlige 13 møtte nyskurte fra topp til tå. Kaffen kom på bordet. Daffen fikk gitaren ned fra veggen og dermed var moroa begynt. Stemningen var høy, varmen knitret på peisen, kort sagt, vi koste oss «glugg ihjæl». Det ble langt på natt før vi hadde hjerte til å krype til køys oppe under mønet.

Neste morgen opprant. Vi inntok vår avskjedsfrokost i en smule amper stemning. Turen var i ferd med å bli et tilbakelagt stadium. Vi møtte nye fjellvandrere som nå skulle legge ut på den ferden vi nyss hadde fullført. I vårt indre ønsket vi at det var oss. Har en først fått fjellfeberen er det vanskelig, for ikke å si umulig, å bli kvitt den igjen. Men vi skulle den andre veien. Det går imidlertid flere tog. Fjellet rører ikke på seg, men det kaller på deg, både gammel og ung. Her kan du ikke annet enn trives. Du treffer gode venner over alt, du lever, kameratskapet styrkes og helsen får — sin i dag — så viktige pleie.

Det var med et oppriktig ønske om et snarlig gjensyn i fjellet at vi 13 deltakere i Trondhjems Turistforenings Ungdomstur sa hverandre farvel på Oppdal stasjon.

Vi sender Trondhjems Turistforening vår hjerteligste takk for at denne turen kom i stand og for det beundringsverdige arbeid som foreningens ildsjeler og medhjelpere legger for dagen.